

Publicerad 2010-08-24 12:27 av Alm

Knappast det bästa jag skrivit, men jag väljer att publicera det iallafall, eftersom jag inte har publicerat något på väldigt länge någonstans...

En sen fredagskväll i min soffa... ensam.

En sen fredagskväll i min soffa. Jag sitter här, utan att göra någonting speciellt. Visst, teven är på och jag antar att jag tittar på den, men jag registrerar inte händelserna som utspelar sig i programmet, vilket program det nu är. Kanal 5 är det jag tittar på i alla fall, det ser jag uppe i hörnet, men jag orkar inte bry mig tillräckligt för att räkna ut vad det är för program som går på Kanal 5 just nu.

Det är skönt att sitta här, alldeles ensam. Stundvis kommer jag på mig själv med att undra vad man egentligen ska ha sällskap till överhuvudtaget. Människan klarar sig bra själv. Förutom när man ska reproducera såklart, men det behöver vi inte gå in på. Det känns som om jag inte skulle kunna må bättre än vad jag gör just nu. Inte ens med vänner. Varför ska jag ha vänner? Om jag kan må så här bra utan att träffa någon, vad är poängen med att träffa folk?

Det känns som om jag i princip glömt alla mina vänner. Det är ett medvetet val, dock. Vad ska jag med dem till, som sagt? Jag har inte ens min mobiltelefon på mig för tillfället, för om jag ska ha några kompisar behöver jag inte ringa någon. Möjligen till pizzerian, men de har inte hemleverans och jag vill absolut inte flytta mig från soffan till något pris alls. Nej, jag mår bra där jag är. Inget sällskap – inga störningsmoment. Alla går runt och söker vänner, men varför då? Man mår ju bra helt utan dem också, tydligen. Att jag inte tänkt på det tidigare.

Nu har jag legat här hela kvällen. Det är så skönt. Om någon ringer mig så är mobilen på ljudlöst. Inget kan störa mig. Så tyst och skönt.

Jag undrar om någon faktiskt har ringt mig. Haha, det kanske är någon som försökt få tag på mig hela kvällen, utan att lyckas! För jag är inte närvarande på något vis. Man skulle kanske ha det som telefonsvarare; ”Jag kan inte ta ert samtal nu, för jag är mentalt och fysiskt frånvarande.” Det ska jag tänka på till imorgon kväll. Vad snopna de som ringer ska bli. Jag är ju ändå inte helt utan vänner för tillfället, så jag förutsätter att någon eller några ringer och vill att jag ska med ut, eller med hem till någon. Just den här kvällen går det inte för sig, dock. Kanske inte framtida kvällar heller. Jag låter världen vänta på mig.

Jag är mentalt frånvarande – träffas helst inte mer. Kontakta min sekreterare om ni vill mig något. Nej, just det, jag har ju ingen. Good luck.

Egentligen rör det mig inte vid ryggen om någon har ringt eller inte och varför skulle det göra det? Jag som klarar mig så bra ändå. Jag tror inte att jag skulle kunna bry mig mindre om något för tillfället. Fast ändå, man undrar ju självklart om man har rätt i sitt antagande att det är folk som har ringt – och hur många som har ringt. Det skulle ju göra nöjet att stänga ute världen lite roligare, om man vet att världen faktiskt försöker ta sig in.

Enbar därför tänker jag nu resa mig ur soffan och bege mig bort till mobiltelefonen som ligger i sovrummet; för att få bekräftelse på att jag kan njuta av att stänga världen ute. Och för att stilla min nyfikenhet på hur många som har ringt. Jag har flera kandidater för vilka det kan vara och vad de vill. Åtminstone tre stycken måste ha ringt, tänker jag. Nåja, nu ska vi snart få se vilka de är. Jag måste medge att jag är ganska spänd.

Men var fan är mobilen då? Jag trodde den låg synligt, men det gör den inte. Jag letar bland lakanen, men jag hittar den inte där heller. Jag letar överallt, men den finns absolut ingenstans. Inte på skrivbordet, inte i sängen och inte i någon låda någonstans.

Till slut kommer jag på att ringa till mig själv från hemtelefonen för att lyssna efter var mobilen ligger. Den är ju på ljudlöst, men vibratorfunktionen bör ju ge något ljud ifrån sig.

Jag går och hämtar min sladdlösa hemtelefon ifrån köket och slår numret till min mobil. Jag hör min ringsignal och min första reaktion är, "jaså, den var inte på ljudlöst ändå." Sedan inser jag att ljudet kommer från min egen ficka.

Jag tar upp mobilen och tittar på displayen. Ett missat samtal. Det är från mitt hemnummer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alm med Poeter.se id #33489 innehar upphovsrätten